

Christopher Paolini

BRISINGR

AZ ÖRÖKSÉG 3.

HARMADIK KÖTET

LOVAS ÉS RA'ZAC

Eragon a bolygótűz hideg, karmazsin sugárzásában ült a Helgrind méhében, a cellákkal szegélyezett folyosón. A bot az ölében hevert.

A szikla visszaverte a hangját, ahogy újra és újra elismételt egy mondatot az ősnyelven. Ez nem mágia volt, inkább üzenet a megmaradt ra'zacnak. Azt jelentette: Gyere, ó, emberhúsevő, fejezzük be a viadalunkat. Megsebesültél, én pedig elfáradtam. A társaid halottak, én pedig egyedül vagyok. Az esélyeink egyenlők. Megígérem, hogy nem használom a gramaryet ellened, nem ejtelek csapdába, és nem sebezlek meg varázslattal. Gyere hát, ó, emberhúsevő, fejezzük be a viadalunkat...

Örökkévalóságnak tűnő ideig ismételte ezt a mondatot; egy örökkévalóság óta nem változott semmi a lidérces fényben fürdő helyiségben, egy örökkévalóságig követték egymást a szavak, amelyek már elveszítették a jelentésüket. Egy idő után a háborgó gondolatok lecsillapodtak, és különös nyugalom szállta meg Eragont.

Nyitott szájjal elhallgatott, majd óvatosan összezárta az ajkait.

Tőle harminclábnyira ott állt a ra'zac. Vér csöpögött a lény rongyos köpenyéből. – A gasszdám nem akarja, hogy megöljelek – sziszegte.

– De ez most már nem számít neked.

– Nem. Ha elpuszsztulok a botodtól, intézzen el Galbatorix, ahogy akar. Benne több a bátorság, mint benned.

Eragon elnevette magát. – Bátorság? Én vagyok a nép bajnoka, nem ő!

– Ossztoba kölyök. – A ra'zac kissé oldalra hajtotta a fejét, és elnézett az ifjú mellett. A társa tetemét bámulta, amely valamivel távolabb hevert a folyosón. – Ő volt a költőtárssszam. Megerőssszödtél, Árnyékölő, amióta előssször találkosssztunk.

– Nem volt választásom, ha életben akartam maradni.

– Megalkussszol velem, Árnyékölő?

– Milyen alkura gondolsz?

– Én vagyok az utolssszó a fajomból. Össszí nép vagyunk, ésssz nem akarom, hogy elfeledjenek. Emlékecsszetté néd embertárssszaid a dalaiddal és a messszéiddel a réműletre, amit mi keltettünk a fajtádban?... Hogy úgy emlékecsszenek ránk, mint a *félelemre!*

– És miért tenném én ezt meg neked?

A ra'zac ráhajtotta csőrét szűk mellére. Kattogott és csi-sergett magának néhány pillanatig. – Mert – felelte – elmondok neked egy titkot, de el ám.

– Mondd.

– Előbb add a sssszavad, különben becsapsssz.

– Nem. Mondd el, azután eldöntöm, hogy megegyezünk-e vagy sem.

Egy perc telt el, egyikük sem mozdult, noha Eragon izmai feszülve várták a hirtelen támadást. A ra'zac megint kattogott, majd azt mondta: – Már kevészz híján megtalálta a nevet.

– Ki?

– Galbatorix.

– Minek a nevét?

A ra'zac dühösen sziszegett. – Nem mondhatom meg neked! A *nevet!* A valódi *nevet!*

– Ennél több információt kell adnod.

– Nem adhatok!

– Akkor nincs megegyezés.

– Légy átkossszött, Lovasssz! Megátkossszlak! Ne találj nyugtot ésssz odút, lelked ne találjon békessszéget ezen a földön! Hagyd el Alagaéssszziát, ésssz ssszosszssze térj vissza!

Eragon tarkóján felborzolódott a haj a félelem hideg érintésétől. Gondolatban ismét hallotta Angela szavait, amikor a füvesasszony sárkánycsontokból jósolta meg a sorsát.

Vércsóva lövellt Eragon felé. Ellensége hátravetette lucskos köpenyét, előrántott egy íjat, amelynek már a nyílvesző is ott volt a húrján. Fölemelte, meghúzta a húrt, és a Lovas mellére célozva elengedte.

Eragon a botjával ütötte félre a vesszőt.

Mintha ez a próbálkozás csak a szokásos bevezető szer-tartás lett volna az igazi összecsapás előtt, a ra'zac lehajolt, a padlóra helyezte az íjat, azután fölegyenesedett, és lassan, megfontoltan elővonta levél alakú kardját a köntöse alól. Eragon kihúzta magát, védekező állást vett föl, a keze megfeszült a boton.

Egymásnak estek. A ra'zac megpróbálta válltól csípőig végighasítani Eragont, ő azonban elfordult, és kitért. Fölemelte a bot végét, a vastüskét a ra'zac csőre alá nyomta, és átszúrta a torkot védő lemezek között.

A ra'zac egyszer megrándult, azután összeesett.

Eragon rámeredt leggyűlöltebb ellenségére, a pillátlan, fekete szempárra. Hirtelen megroggyant a térde, és lehányta a folyosó falát. Megtörölte a száját, kirántotta a botját a dögből, és azt suttogta: – Apánkért! Az otthonunkért! Carvahallért! Bromért!... Bosszúm betelt. Rothadj itt örökre, ra'zac!

Odament Sloan cellájához – Katrina apja még mindig mély varázsálmát aludta –, a vállára dobta a mészárost, azután elindult visszafelé a Helgrind legnagyobb barlangjához. Gyakran letette Sloant a padlóra, és otthagya, hogy benézzen kamrákba vagy mellékfolyosókba, ahol még nem járt. Sok csúf eszközt talált, egyebek között négy fémpalackra való seithr-olajat, amit azonnal megsemmisített, hogy többé senki ne használhassa gonosz terveihez a cson-tig maró savat.

Forró napfény tűzött Eragon arcába, amikor előbotorkált az alagutak útvesztőjéből. Lélegzetét visszafojtva elsietett a döglött lethrblaka mellett, a hatalmas barlang bejáratából

végigtekintett a Helgrind szédítő meredélyén, majd a távolabbi dombokon. Nyugat felé narancsszínű porfelhő gomolygott az országúton, amely összekötötte a Helgrindet Dras-Leonával, vagyis lovascsapat közeleg.

Jobb oldala égett Sloan súlyától, ezért átrakta a mészáros a másik vállára. Pislogva eltűntette szempilláiról a verejtékgöngyöket, és igyekezett kitalálni, hogyan jusson le Sloannal a jó ötezer láb mélyen elterülő síkságra.

– Csaknem egy mérő föld – mormolta. – Ha lenne ösvény, könnyedén megtennék ekkora távolságot, még Sloanal a vállamon is. Így viszont a mágiával kell leereszkednünk... Igen, de amit egy szakaszban megtehetek, akkor is kifacsarhat, ha nem öl meg. Ahogy Oromis mondta, a test nem képes elég gyorsan energiává alakítani a saját anyagát, hogy pár másodpercnél huzamosabban fenntarthasson egy varázslatot. Minden pillanatra meghatározott mennyiségű energia jut, és ha az elfogyott, várnom kell, amíg ismét erőt gyűjtök... Az pedig, hogy magamban beszélek, nem vezet sehova.

Fogást váltott Sloanon, és szemét a százlábnyi mélységben egy keskeny párkányra szegezte. *Ez fájni fog*, gondolta, és felkészült a kísérletre. Majd azt vakkantotta: – Audr!

Többujjnyira felemelkedett a barlang padlójáról. – Fram – mondta. A varázslat kivitte a Helgrindból, a levegőben függött, akár az égen sodródó felhő. Mivel megszokta, hogy Saphirával repüljön, szorongani kezdett a látványtól, hogy semmi nincs a talpa alatt.

A mágia áramlását fölhasználva gyorsan leereszkedett a ra'zacok nem létező kőfállal álcázott barlangjából a sziklaperemre. Ahogy odaértek, Eragon csizmája megcsúszott egy laza kővön. Néhány lélegzetelállító másodpercig ingadozott, szilárd pontot keresett, ám nem mert lenézni, attól félt, ha lehajtja a fejét, az egész teste előredől. Felkiáltott, mert a bal lába lesiklott a párkányról, és ő zuhanni kezdett. Mielőtt a mágiához folyamodhatott volna, hirtelen megállt, mert a bal lába megakadt egy hasadékban. Vágta a kő a lábikráját a páncél mögött, de nem bánta: fő, hogy megfogja a lábát.

A Helgrindnek vetette a hátát, hogy könnyebben tarthassa Sloan ernyedte testét. – Nem is volt olyan rossz! – állapította meg. Az erőfeszítés sokat kivett belőle, de nem annyit, hogy ne tudta volna folytatni. – Meg tudom csinálni! – mondta. Teleszívta friss levegővel a tüdejét, várt, hogy vadul verő szíve lecsillapodjon, mert úgy érezte magát, mintha versenyt futott volna, Sloannal a vállán. – Ezt meg tudom csinálni...

Ismét megakadt a szeme a közeledő lovasokon. Közelebb voltak, aggasztó sebességgel vágattak a pusztaságban. *Versenyenben vagyunk, ők és én*, gondolta. *El kell menekülnöm, mielőtt eléri a Helgrindet. Bizonyosan akad köztük mágus, és én nem vagyok olyan állapotban, hogy megküzdjek Galbatorix varázslójával.* Ránézett Sloanra. – Nem segítenél egy kicsit? Ez a legkevesebb, tekintve, hogy a halált és még annál is rosszabbat kockáztatok miattad. – Az alvó mészáros elfordította a fejét. Lent járt az álom mélységeiben.

Eragon egy nyögéssel ellökte magát a Helgrindtól. – Audr – mondta, és ismét a levegőben lebegett. Ez alkalommal legalább annyira támaszkodott Sloan mégoly szerény erejére, mint a sajátjára. Mint két különös madár, együtt szálltak alá a Helgrind fűrészkes fala mentén egy újabb kiszögellésre, amely szélesebb lévén biztos támaszt adhatott.

Így hajtotta végre Eragon a leereszkedést. Nem egyenes vonalban ment, hanem jobbra kanyarodott, hogy megkerüljék a Helgrindet, és a tömör szikla eltakarja őket a lovasok elől.

Minél közelebb értek a síksághoz, annál lassabban haladtak. Ólmos fáradtság nyugózta Eragont, egyre kisebb távolságokra volt képes, egyre nehezebben szedte össze magát a pihenők során. Mérheteretlenül bosszantotta még az is, ha egyetlen ujját kellett fölemelnie, ráadásul szinte elviselhetetlenül kimerítőnek tűnt a mozdulat. Az álmoság ráborította meleg takaróját, és olyannyira eltompította gondolatait, érzéseit, hogy pihépárnának tűnt a legkeményebb szikla is.

Mire leugrott a naptól kiszáradt földre, annyira elfáradt, hogy nem bírta mérsékelni a becsapódást. Hasmánt elterült, a karjai maga alá gyűrődtek, és félig lehunyt szemmel

figyelte az orrától ujjnyira levő apró sziklába ágyazódott citrin sárga szeplőit. Sloan úgy nyomta a hátát, mint egy köteg vasrúd. Eragon tüdejéből elszivárgott a levegő, és nem akart érkezni az utánpótlás. A világ elsötétedett, mintha felhő takarta volna el a napot. Temetői csend ékelődött a szívdobbanások közé, amelyek alig voltak erősebbek bágyadt rándulásoknál.

Eragon már nem tudott összefüggően gondolkodni, és valahol mélyen tisztában volt vele, hogy haldoklik. Egyáltalán nem félt tőle, sőt! A kilátás megvigasztalta, mert hihetetlenül elfáradt. A halál megszabadítja ettől az elnyűtt testtől, és megajándékozza az örök alvással.

A tarkója mögül előröppent egy poszméh, akkora, mint a hüvelykujja. Megkerülte a fülét, és a szikla fölött lebegett, a citrinpettyeket próbálgatta, amelyek éppen olyan sárgán tündököltek, mint a dombok között virágzó mezei csillagfürt. Szőre ragyogott a reggeli fényben – Eragon látta minden egyes szőrszálát –, elmosódó szárnyainak lágy dongása olyan volt, mintha takarodót pergetne a dob. Lábának sörtéire virágpór tapadt.

Olyan eleven volt, annyira túláradt az élettől, a szépségtől, hogy felélesztette Eragon életkedvét. Érdeemes élni abban a világban, amelyben olyan gyönyörűségek vannak, mint ez a poszméh.

Pusztá akaraterővel kiszabadította a bal kezét a mellkasa alól, és megmarkolta a legközelebbi bokor fás szárát. Úgy szívta ki belőle az életet, mintha pióca lenne, vagy tetű, vagy más élősködő. A cserje barnán elernyed. A belövellő erő megélesztette a Lovas elméjét. Most már félt. Ahogy visszanyerte étvágását az életre, semmit nem talált a sötétség mögött, csak rettegést.

Előrevonszolta magát, megragadott egy másik bokrot, felhabzsolta energiáját. Jött a harmadik, a negyedik, és így tovább, amíg vissza nem nyerte minden erejét. Megállt, visszanezett a barnára fonnyadt növényekből álló csapára, és megkeseredett a szája, amikor látta, mit művelt.

Tudta, hogy könnyelműen bánt a mágiával, és ez a meg gondolatlanság a vardenek bukását okozta volna, ha netán meghal. Beleborzongott a saját ostobaságába. *Brom nyakon vágna, amiért így belemásztam a slamasztikába*, gondolta.

Visszatért Sloanhoz, fölemelte a csonttá aszott mészáros a földről, aztán keletnek fordult, és loholva távolodott a Helgrindtól. Leereszkedett egy vízmosásba, amely elrejtette szem elől. Tíz perccel később, amikor megállt, hogy ellenőrizze, merre vannak üldözői, látta, hogy a porfelhő a Helgrind tövében kavarog, vagyis a lovasok megérkeztek a sötét sziklatoronyhoz.

Elmosolyodott. Galbatorix lakájai túlságosan messze vannak, hogy holmi csekélyebb mágus megérezze az ő vagy Sloan elméjét. *Mire fölfedezik a döglött ra'zacokat*, gondolta, *már legalább egymérföldnyire vagy még messzebb leszek. Kétlem, hogy akkor képesek lesznek megtalálni. Mellesleg egy sárkányt keresnek a Lovásával, nem pedig egy gyalogoló embert.*

Elégedett volt, mert nem kellett azonnali támadástól tartania. Visszaállt a szokott járására, azokra a kitartó, könnyed, hosszú lépésekre, amelyekkel estig is simán el tudott volna menni.

Fölötte arany-fehér fényben ragyogott a nap. Előtte sok mérföld hosszan terpeszkedett az úttalan vadon, amíg meg nem torpant a távolban valamilyen falu szélső házainál. Eragon szívében új öröm és remény lobogott.

Végre elpusztultak a ra'zacok!

Végre jóllakatta a bosszúvágását. Végre teljesítette, amivel Garrow-nak és Bromnak tartozott. És végre ledobta a félelem és harag koporsóleplét, amely alatt azóta fuldoklik, hogy a ra'zacok először jártak Carvahallban. Sokkal tovább tartott a megölésük, mint gondolta, de megtette, amit kellett, és igen vitéz cselekedet volt. Örült, hogy sikerült teljesítenie egy ennyire nehéz feladatot, habár segített Saphira és Roran is.

Csodálkozására mégis keserédes volt a diadal. Váratlanul úgy érezte, megrabolták. A vadászat a ra'zacokra egyike volt az utolsó szálaknak, amelyek a Palancar-völgyben

telt évekhez kötötték, és nem örült, hogy ez a mégoly baljós kötelék is meglazult. Továbbá ez a küldetés adott irányt addig céltalan életének; eredetileg ezért hagyta el otthonát. Nélküle úr támadt benne ott, amit hajdan a ra'zacok elleni gyűlölet töltött ki.

Elszörnyedt, hogy még képes búslakodni, amiért véget ért ez a förtelmes küldetés! Megesküdött, hogy még egyszer nem fordul elő vele. *Nem vagyok hajlandó annyira kötődni a harchoz a Birodalom, Murtagh és Galbatorix ellen, hogy ne is akarjak mással foglalkozni, vagy, ami még ennél is rosszabb, inkább el akarjam nyújtani a konfliktust, mintsem alkalmazkodjak a változáshoz.* Úgy döntött, félrelöki ostoba sajnálkozását, inkább a megkönnyebbüléssel foglalkozik: a megkönnyebbüléssel, hogy megszabadult a maga vállalta küldetés komor parancsaitól, és már csak az a dolga, ami a mostani helyzetéből fakad.

A lelkesedés szárnyakat adott lépteinek. Most, hogy nincsenek többé a ra'zacok, végre olyan életet élhet, amely nem arra épül, aki volt, hanem aki lett: Sárkánylovas.

Rámosolygott a hullámos látóhatárra, és futás közben elnevette magát, nem törődve azzal, meghallja-e valaki. A hangja ide-oda verődött a vízmosás partjai között. Új, szépséges, és ígéretes volt a világ.